

politiets efterforskning og i det hele taget gøre det meget svært at fange dem.

Det ligger jo i sagens natur, at en kriminel selvfølgelig vil gøre alt, hvad han eller hun kan, for at undgå at blive opdaget, fanget, stillet for en dommer, altså at blive draget til ansvar for det, man gør. Selvfølgelig vil de kriminelle gøre det, det kan man da ikke fortænke dem i. Det er jo en del af deres natur. Men det, vi så har som opgave, er at sørge for, at politi og anklagemyndighed kan løbe lige så hurtigt, som forbryderne kan, altså at politiet og anklagemyndigheden har de samme teknologiske muligheder, som forbryderne har.

Der er selvfølgelig – det har debatten jo også vist – en væsentlig diskussion om de væsentlige hensyn til retssikkerheden samtidig med et behov for at give politiet mulighed for at komme efter de kriminelle. Det er helt indlysende, at det er dér, debatten står, og den er vi selvfølgelig også en del af fra konservativ side. Vi er også meget opmærksomme på, at vi her på den ene side taler om retssikkerheden og på den anden side om mulighederne for at fange forbryderne og drage dem til ansvar for deres forbrydelser.

Det, der gør sig gældende, er jo, at det i vore dage vil være mere relevant, at man ved domstolene får en kendelse på den pågældende person og de telefonnumre, vedkommende benytter eller kunne tænkes at komme til at benytte, end at man har en kendelse på et specifikt nummer. Sådan er udviklingen, og det er altså en nødvendighed, hvis man skal kunne følge med forbryderne.

Vi har altså i dag og også efter dette lovforslag både en domstolskendelse, en domstolskontrol og en domstolsprøvelse. På alle mulige måder er domstolene med inde over, både før, under og efter at en sådan kendelse er givet. Og vi har jo i øvrigt allerede gjort det i forhold til terrormistænkte; der er den mulighed er til stede. Så det, vi diskuterer, er altså ikke længere det retlige princip. Det, vi diskuterer, er, om den mulighed skal omfatte andre end terrorister. Skal den også kunne omfatte de grove forbrydere? Det er vel at mærke inden for de samme spilleregler, altså at man kun må gøre det, hvis det er af afgørende betydning for efterforskningen.

Det er således, at det jo ikke er alle mulige uskyldige, som bare kan blive aflyttet efter politiets forgodtbefindende. Den personkreds, vi taler om, er de personer, som allerede i dag bliver aflyttet på det, der hedder øjemedet, altså der, hvor politiet ikke har mulighed for at nå at gå til

domstolene og få en kendelse, for så vil sagen være forspildt, så vil tiden være forpasset. Man gør det på øjemedet, og så skal man ned til dommeren og have en godkendelse inden for 24 timer. Det, vi taler om her, er altså, at vi udvider den mulighed, således at politiet kan bruge kræfterne på at efterforske, komme efter forbryderne, få dem stillet for en dommer og få dem dømt og måske endda sat i fængsel frem for hele tiden at skulle rende til domstolene for at få den ene kendelse efter den anden, fordi forbryderne hele tiden skifter telefon, SIM-kort osv. osv.

Jeg synes måske også, det er lidt væsentligt at vide, at det, vi går fra, er, at man i dag kan gøre det i forbindelse med terrormistænkte, til at det fremover vil være i forbindelse med forbrydere, mistænkte, altså nogle, som er mistænkt for vold mod vidner, ildspåsættelse, bombesprængninger, grov narkokriminalitet, grov våbenkriminalitet, rufferi, drab, grov vold, fareforvoldelse, grov frihedsberøvelse, menneskehandel, røveri. Det er den kategori, vi taler om. Altså, det er jo ikke hvem som helst, det er ikke enhver mistænkt, man kan få en sådan kendelse på.

Kendelsen vil efter lovforslaget gå på personen, mere end at den vil gå på nummeret. Men det er dog således, og det skal man også huske at have med i debatten, at når politi og anklagemyndighed møder op hos dommeren og beder om at få en kendelse på en person, skal de samtidig oplyse de numre, som de forventer under alle omstændigheder at ville aflytte, således at det allerede fra starten ligger fast. Derefter kan politiet så aflytte den pågældende person, og hvis den pågældende benytter en anden telefon – det kan være, at han pludselig har købt nogle flere telefoner, anskaffet sig nogle flere SIM-kort, eller at han benytter en telefon hos en kammerat, eller hvem det nu kan være – er det jo altså kun, hvis den pågældende telefon bliver brugt til at give eller modtage meddelelser, der har relevans for forbrydelsen.

Kl. 14:16

Det er jo ikke sådan, at fordi han ringer ned til pizzeriaet og bestiller nr. 38 med ekstra hvidløg, kan man bare aflytte pizzeriaet. Sådan er det jo ikke. Debatten får det til at lyde sådan, men det er ikke tilfældet. Men hvis forbryderen benytter pizzeriaet sådan, at det rent faktisk er pizzamanden, der modtager informationer fra andre forbrydere og sørger for at kanalisere dem videre til forbryderen, ja, så er det klart, at man selvfølgelig også skal aflytte pizzeriaet.